

Acıya Yatkın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Ağustos 2019

Muhatabım olmayan bir başkaldırı hepi topu aslında gözlerimi alamadığım o mavi tavan ve işte başlıyor düzensizliğin teması az sonra özgürlüğünü ilan edecek lades diyen çılgın metafor.

Neyden ibaretiz kim bilir ve ruhumuzu emanet ettiğimiz hepten mi yaşlı ve yasaklı bir ön yargı?

Ve işte tabular yıkıldı ve şehir de sonra da küçülen gözlerinde ölümün bir sefere tanıklık ettik ruhun uçuşa geçtiği ve asla bir x-rey cihazından geçmesinin gerekli olmadığı.

Sorular var asılsız sorular ve asal cevapları var aslında asalet yüklü bir ferman padişahın kavuğunda yuva yapan kuşlar gibi sefil ve çaresiziz her birimiz.

Ölüm var ölümsüzlüğe inat.

Bir de yaygara koparan tanrılar var başucumuzdaki lambanın tepesine yapışmış ölü sineklerden gözünü alamadığımız düş kırıklıkları var.

Mütemadiyen öten cazgir kuşlardan bize uçuşan nidalar var sıkıcı kelamın aslında bir özür olmadığı ve asla aşkla bağdaşmayan yansımaları var ölümsüzlüğün izini süren hangi kâhinse, hayata binaen uzun yaşamanın sırrını keşfetmeye yakın üzünç başakları var.

Lades demenin coşkusu belki de aslında tımar edilesi bir beden kaybolması an meselesi bir rüzgâr.

Sanrı cumhuriyetinde suskun gölgelerle kuşatılmışız ve az sonramız tahakküm altında.

Sular seller gibi imalar aşkın lütfüne yanaşan vapurlar gibi rüzgârı ıskaladığımız ve yangının meşrebinde uçuşan bültenler var sunumu yasak sevmesi yasak sınırlarda tutsak kalmışlığın cefası var.

Yorgun rakamların neye denk düştüğü belki de rakımı kayıp bir şehrin kuytularında yaşayan güvercinlerdir kuzey rüzgârına çemkiren ve asılsız iddialardır hayatların çürüğe çıktığı.

Şimdi mevsim ilkbahar ya da yaz.

Yaza yaza varmayı ertelediğimiz bir kış mı yoksa ve o nüktedan fısıltı ile kundakladığımız mutluluk belki de kundağından kaçırılan bir bebek annesine muhtaç bir o kadar uzak.

Mevsimin ferî kaçtı işte gölgeler de artık uzamıyor ve nereye dokunsam kırılıyor içimdeki cam tezgâh ve üzerinde yorgun yılların kareleri.

Kareler.

Dikdörtgen yüzlü bir duvarda hangi kareye düştüğünü unutan bir bebek belki de ve o çalıntı hayatı ile hoyrat bir şekilde büyütülüyor.

Yorgun mevsim.

Yarılanmış ömürler şühedası bir vaveyla.

Aşkın kuralarda kaybettiği ve yönünü yitiren yaygaracı tavşan tıpkı Alice Harikalar diyarının fonundaki pofuduk gölgeler.

Çocuk olmanın bedeli mi yoksa belki de mavinin teninde iri bir damla ve süt liman kuytular ne de olsa şehir boşaldı ve sona erdi o uğultu.

Kaybolan resimde saklıydı oysa maruzatlarım bir de unutulmaya yüz tutmuş şafağın çatı katında.

Ve akan gözyaşları.

Esir düşmüşlüğümüzü unuttuğumuz özgür rüyalarımız.

Sancılı bir ölümden sanrı yüklü ömrün de gölgesinde yeşeren bir sevinç gibi her irkildiğimizde tozutan yürek sesi.

Dik yokuşun kaç açılı bir eğilime sebebiyet verdiği mi yoksa yorgunluğun müsebbibi?

Ve işte yarış başladı.

Akılanan kara gölgeler.

Lak lak düşkünün imgeleri.

Soruları çalınmış bir sınavda gözetmen olmanın verdiği hoşluk ve de gurur ile cevaplarını saklı tuttuğum maruzatımda kayıtlı şıklar.

Geçiş kapalı köprü gibi belki de köprülerin bombalandığı bir aşk hikâyesi gibi.

Kibirli.

Acıya yatkın.

Mazoşist varlığın tutsağı ne çok gölge kıyıma uğramış oysaki mevsim de çalıntı aşklar da.

Ve şimdi ellerimizi uzatıp ant içiyoruz en yüksek frekansta en düşük voltajla mimlediğimiz o ampülü kırmak sonra da bağrımıza basmak.

Gücümüze gidiyor lakin ve doya doya ağlayamamanın verdiği sıkıntı ile karanlıkta tuttuğumuz nöbetlerin ardı arkası kesilmiyor.

Sona geldik madem.

Sonrasızlığın da artık mucidi iken eksen.

Başı da kayıptı madem masalın.

Hiçliğe merhaba, sevgili evren ve içimizdeki dev ekranda geçen o alt yazı ile sonlandırıyoruz günü de ömrü de.

Hayatla aramıza sokulan nifak kadar da tutsağıyız acıların bir o kadar acı çekmekten zevk alan melun bedenler.

Ruhlarımız hepten kıskaçta.

Neden o zaman bunca izdiham ve mücadele taş çatlasa bir asrı bulacak yaşımız...

Efkârın iniltisinde taziyelerimi sunuyorum tüm içtenliğimle kutsanmışlığa da gölge düşmeden kalabalığa karışıyorum yeniden ve son kez.